

udtalt; thi ogsaa jeg kan ønske, at Samarbejdet fortsættes, men jeg ønsker ikke som Betingelse for dette Samarbejdes Fortsættelse, at hele Regeringens og Venstres politiske Holdning, som klart og tydeligt er udtalt af den højtærede Regering, skal fjernes. Naar det konservative Folkeparti synes at ville lægge dette ind i Udtalelsen, gaar det langt udenfor Rammerne af, hvad det ærede Parti er berettiget til at gøre, og det er heller ikke berettiget til at gøre det ud fra de Udtalelser, den højtærede Statsminister fremsatte forleden, for han tilføjede umiddelbart efter, at han havde udtalt Ønsket om et Samarbejdes Fortsættelse: „I det hele taget tror jeg, at Betingelsen for Samarbejdet for en meget stor Del ligger i, at vi“ — altsaa Venstre og det konservative Folkeparti — „ret faar Øjet op for, hvor store Forskelligheder der er, og hvor megen Divergens der i Virkeligheden er mellem de Konservatives og Venstres Politik paa vigtige Omraader, og at vi gensidig respekterer disse Divergenser.“ Det er ganske i Traad med, hvad jeg ved tidligere Lejlighed udtalte.

Derfor var det ogsaa saa urigtigt som vel muligt, naar et konservativt Blad forleden — for øvrigt ogsaa i en Henvendelse til mig — udtalte, at Forskellen mellem Venstre og de Konservative hører Historien til. Det er urigtigt og i Strid med de foreliggende Kendsgerninger. Jeg er enig med det konservative Blad i, at der er Spørgsmaal, der har ligget Venstre og de Konservative imellem, som hører Historien til, f. Eks. Spørgsmaalet om den almindelige Valgret. Den er anerkendt af alle Partier, knæsat af alle Partier nu, og vi strides ikke mere derom. Det er muligt, at det konservative Blad tænkte paa, at det var en af de Ting, der dannede Fæstningsmur imellem Venstre og de Konservative den Gang. Men denne Mur er altsaa faldet, og da jeg blev betegnet som politisk Stilstandsmand i denne Artikel, vil jeg sige til ærede Konservative, der tænker saaledes: Nej, paa det Punkt er jeg ikke politisk Stilstandsmand. Spørgsmaal, der er løst og hører Historien til, rejser vi ikke Strid om paa ny.

Men dette, at en Del Spørgsmaal, der i sin Tid har ligget mellem Venstre og Højre og har dannet dybe Skillelinier

imellem dem, nu er ude af Verden, berettiger ingenlunde til at sige, at nu er vi inde i en Situation, hvor en saadan Forskel ikke eksisterer. Jeg har Grund til her at rette en særlig Tak til den højtærede Stats- og Finansminister, for er der nogen indenfor Venstre, der har givet det konservative Folkeparti Besked paa dette Punkt, saa er det ham. Han har neppe nogen Sinde omtalt et eventuelt Samarbejde mellem de Konservative og Venstre, uden at han samtidig stærkt har understreget den dybe Forskel, der paa mange Omraader er mellem disse to Partiers Opfattelse. Paa Omraader som det nationale, det økonomiske, det sociale, det aandelige, Kirke og Skole f. Eks., er jeg ikke i Tvivl om, at der Punkt for Punkt vil være Steder, hvor vi — jeg kan bruge den højtærede Statsministers Ord — er „i dyb Uoverensstemmelse“, og det fremmer ingenlunde Samarbejdet imellem os, at man søger at dække dette fra det ærede konservative Partis Side.

Forskellen mellem det konservative Parti og Venstre er fremdeles aktuel og vil vedblive at være aktuel, og derfor kan jeg ikke paa nogen Maade, og mit Parti kan ikke, hvis det vil — og det tvivler jeg ikke et Øjeblik om, at det vil —, være fuldt ud i Overensstemmelse med sin historiske Fortid, gaa med til at putte Venstres Politik i den Gryde, der hedder det borgerlige Samarbejde. Der skal denne Politik ikke ned, den skal ikke røres om dernede med anden Politik, med den konservative Politik. Der er engammel anset Politiker, der har talt om Sammenrodning af to andre politiske Partiers Politik. Jeg skal ikke udtale mig om, med hvor megen eller hvor lidt Berettigelse det er sagt, eller hvorledes disse to andre Partier reagerer heroverfor, det bliver deres Hovedpine. Men det er Venstres Hovedpine og Venstres Opgave at klare sine Forhold hjemmefra, og jeg vil ikke være med til at have Venstres Politik i Fællesgryde med det konservative Folkepartis Politik. Og det vil jeg ikke, fordi den højtærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Pürschel) har været saa elskværdig at sige os, hvad der skal komme op af Gryden, naar man endelig har faaet det, der er kommet i, rørt tilpas sammen.

Den ærede konservative Ordfører udtrykte det saaledes — det er muligt, at